VÍCTOR

MAITE CARRANZA

Il·lustrat per AGUSTÍN COMOTTO

edebé

VÍCTOR i els VAMPIRS

MAITE CARRANZA

VÍCTOR i els VAMPIRS

il·lustracions d'AGUSTÍN COMOTTO

edebé

© Maite Carranza, 2011
www.maitecarranza.com

© Il·lustracions: Agustín Comotto
www.agustin-comotto.com

© Edició: Edebé, 2011
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Disseny: Francesc Sala

1a edició, octubre 2011

ISBN 978-84-683-0199-0
Dipòsit Legal: B.23984-2011
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Al meu Víctor.

1. Cap a Transsilvània!

Em dic Víctor Llobregat, tinc onze anys i faré sisè de primària.

Se'm fa estrany perquè aquest és el primer estiu de la meva vida que no tinc cap esbroncada amb els papes per culpa de les notes i la primera vegada que farem un viatge guai per celebrar que tenim molt bon rotllo i que ens estimem.

Molta gent potser pensa que és natural que els meus pares m'estimin perquè sóc el seu fill petit i tenen l'obligació d'estimar-me, però aquest any m'estimen més que l'any passat.

Ho juro.

L'any passat, per Sant Joan, no em van deixar tirar petards ni saltar la foguera. Va ser el començament d'un estiu horrorós. Al juliol vaig estar castigat sense còmics, tele, ni Play, i a l'agost —al mes d'agost!—, tancat a casa sense vacances. Era l'únic

nen del món que tenia penjat un horari MEGADEPRIMENT al suro de l'habitació. Del matí al vespre tots els requadres eren plens de les lletres **L / M / A,** que traduïdes volen dir: **Llengües, Matemàtiques i Anglès.**

Aquest any, en canvi, vam celebrar una revetlla familiar, amb cosins, veïns i amics, vam encendre una foguera superguai i els papes em van donar permís per cremar el llibre de Socials i tirar trenta-dos TNT. El juliol ha estat de conya: als matins he fet el burro a la piscina amb el Francesc i el Camprubí, a les tardes m'he empanat davant la col·lecció de Bola de Drac del meu germà gran i a les nits he llegit còmics fins que m'han caigut els ulls a terra. El més al·lucinant és que la mare no

m'ha perforat el cervell ni una sola vegada dient que el manga japonès és antipedagògic. **Ho juro.**

Quan era petit, somiava que de gran seria japonès, viuria dins d'una vinyeta de còmic i em diria **Víctor Jubacuto.** Era el meu somni i creia que només així podria ser feliç. Però m'equivocava. Ara sóc molt feliç perquè els meus pares també ho són i em deixen fer les coses que a mi m'agraden i que ells odien.

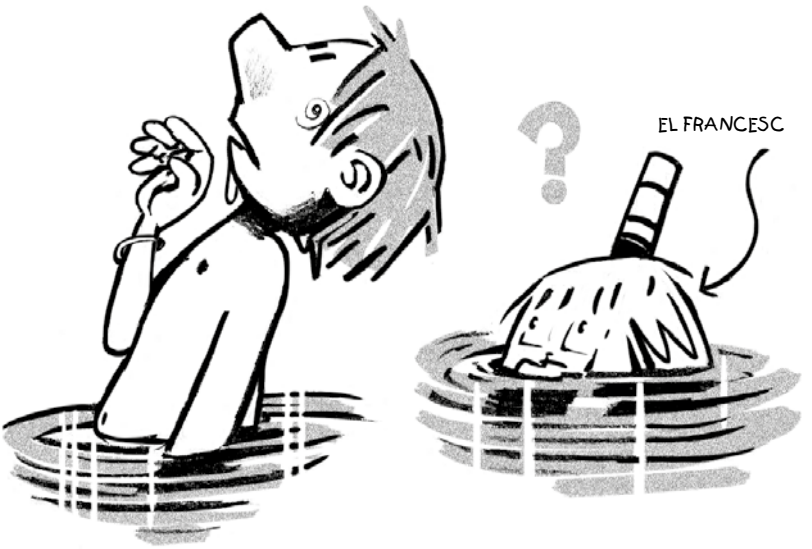

A mi m'agrada:

ELS CÒMICS JAPONESOS
MARLEY
VÍCTOR, A SOPAR!
SÍ, MAMA, JA VINC.
empesta
LES SÈRIES JAPONESES
ELS JAPONESOS
EL JAPÓ
Sap menjar arròs amb bastonets!

Però també m'agrada:

De tota la vida que demano una guitarra elèctrica i una entrada per al saló del manga. I de sobte, van els meus pares i em regalen les dues coses.

Ho juro.

I tot perquè he tret bones notes.

És tan increïble que he dibuixat la transformació dels meus pares.

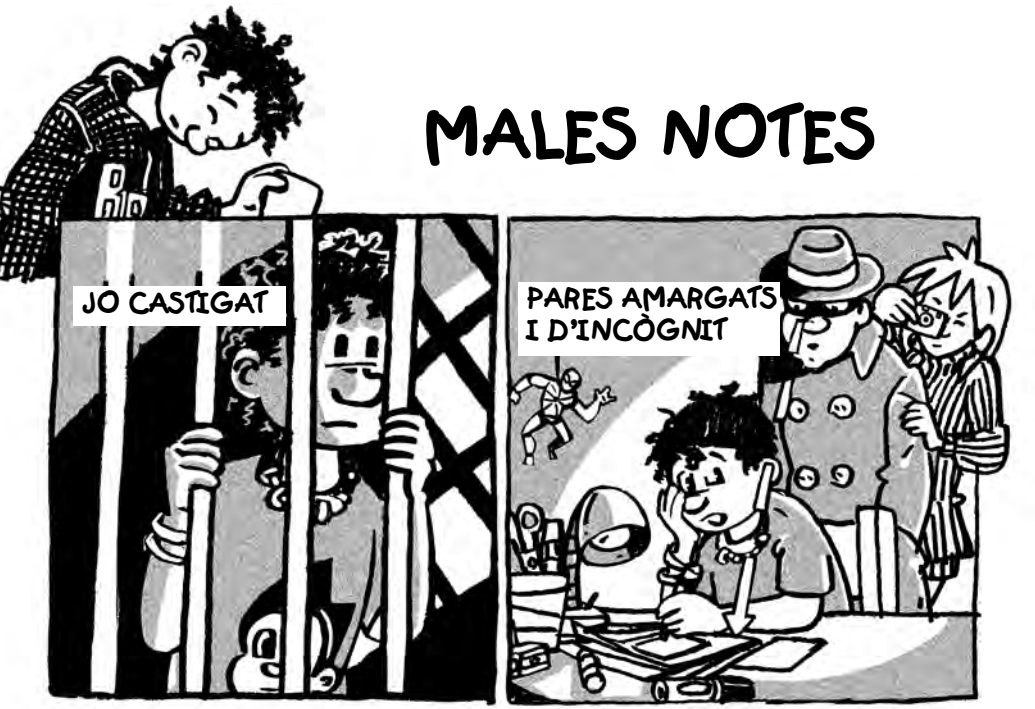

BONES NOTES

I aquesta tarda, per primera vegada en la meva vida, estem decidint on anirem de vacances a l'agost.

—No, al nen no li fan por els vampirs —diu el papa, que sempre parla per mi.

—Però al nen li agradaria més el Carib —contesta la mama, que m'utilitza com a excusa.

—Puc parlar? —pregunto jo, que sóc el nen que han de dur de vacances perquè ha tret molt bones notes.

Em miren amb desconfiança i em deixen un minut per demanar. No m'ho repenso dos cops.

—Vull anar al Japó.
—És caríssim.
Ja m'ho ensumava.
—A Jamaica.
—Més encara.
A veure si a la tercera va la vençuda.
—A Eurodisney.
—Ja no tens edat.
Tenen raó.

Ja tinc onze anys i, com que fa tant temps que no sortim de vacances, m'he quedat aturat en el primer viatge que volia fer quan era petit.

—Doncs ens ho juguem a les palletes —he proposat, sabent que perdré.

Perquè sempre perdo i com que sé que perdré ja no m'hi mato.

—El qui tregui la palleta més llarga tria les vacances.

He perdut i ha guanyat el papa. Té molta sort, fins i tot li va tocar la rifa de Nadal del Club Natació on no neda mai. Una cistella molt gran, d'aquelles de badar la boca, on hi havia moltes ampolles de licor, pots de neules i un xoriço. El Camprubí, mort d'enveja, va opinar que no era ben bé una cistella de Nadal perquè no tenia cava ni torrons. Va

dir que les cistelles sense torrons eren falses com els pantalons Levi's dels *outlets* del port i que les feien a la Xina.

—Cap a Transsilvània! —crida el pare, boig d'alegria, brandant la palleta més llarga.

Cada any —des que jo vaig néixer— proposa sense èxit fer la ruta del comte Dràcula, però els meus germans grans, la Clàudia i l'Aureli, passen i la mama diu que no, que jo he d'estudiar i que no podem anar de vacances. I com que fa tant temps que en parla i que m'ensenya el mapa sense que l'escolti ni el miri, m'ha fet vergonya demanar-li on és Transsilvània.

Aquesta nit, d'amagatotis, he agafat el mapa del món i m'he tornat mico buscant Transsilvània. Així, per la T, no he trobat cap país. La veritat és que no sabia si començar per Àsia, Austràlia, Europa o Amèrica. He descartat Àfrica perquè no em sonava que els vampirs fossin negres. Al final me n'he afartat i he anat al Google. M'ha sortit de seguida i m'he quedat planxat. Resulta que Transsilvània no és cap país. És una

cosa així com Catalunya, una mena de comunitat autònoma de Romania. Se'm fa estrany. El comte Dràcula era romanès?

—Víctor, que contenta que estic. Tens curiositat pel món —m'ha dit la mama en descobrir l'atles al meu llit—. La curiositat és fonamental, fill meu. Aprendre coses noves, obrir els ulls al teu voltant, voler saber, preguntar. Et trobo tan canviat.

La mama flipa amb mi perquè he tret bones notes. Em té més respecte i em mira com si fos més gran. El papa em fa copets a l'esquena i em diu coses com «Ei, tio!», que queda fatal si m'ho fa davant dels amics, però que a mi m'emociona. Està content i no sap dir-ho. Les mares saben dir les coses. Els pares no.

Això és ara. Abans era molt diferent.

Abans, els papes em veien com un desastre i ho vivien malament. Jo m'adonava que patien perquè, quan hi havia converses de pares i mares, d'aquestes on tothom es pica i va explicant meravelles dels seus fills, ells comentaven que el fuet estava molt bo i que tenien molta pressa perquè havien de passejar el gos.

El problema és que no tenim gos.

A la nit, a taula, mentre xarrupàvem la sopa plegats, els pares em miraven com resignats. Si jo

hagués estat una camisa, haurien fet una devolució a El Corte Inglés i haurien demanat que els tornessin els diners, que no els agradaven els quadrets. Però un fill, ja se sap, no és una camisa.

És clar que tampoc feien cap esforç per mirar-me amb uns altres ulls i descobrir el munt de virtuts que jo tenia. Ni les sabien veure, ni les consideraven importants.

...WON'T YOU HELP TO SING,
THESE SONGS OF FREEDOM
CAUSE ALL I EVER HAD,
REDEMPTION SONGS,
REDEMPTION SONGS,
REDEMPTION SONGS
EMANCIPATE YOURSELVES FROM
MENTAL SLAVERY
NONE BUT OURSELVES CAN
FREE OUR MINDS...

BOB MARLEY, "REDEMPTION SONG"

No els importava gens que jo dibuixés còmics guais ni que conegués els noms de tots els protagonistes de sèries manga del món.

No els importava que toqués la guitarra i que em sabés de memòria les cançons de Bob Marley en anglès.

No els importava que fes les traques més canyeres del carrer.

No els importava que m'estigués vint-i-set minuts seguits fent ballar el diàbolo —el rècord de l'escola— sense que em caigués a terra.

No els importava que em toqués el nas amb la llengua.

L'únic que els importava era que tragués bones notes.

Les notes, les maleïdes notes.

I per això, perquè no es traumatitzessin com a pares ni s'avergonyissin mai més de mi, vaig decidir donar-los una alegria molt grossa.

El mes de juny vaig arribar a casa amb unes notes impressionants.

Quan les van veure els va canviar la cara i, en aixecar el cap, em van mirar amb uns altres ulls.

Em van veure diferent. **Ho juro.**

JO, VÍCTOR LLOBREGAT, TAL COM SÓC:

JO, VÍCTOR LLOBREGAT, VIST PELS MEUS PARES:

I tot per un paperet de no res. Llàstima que no se m'hagués acudit abans. És tan fàcil fer-los feliços.

Només vaig haver de **FALSIFICAR** les notes de final de curs.